

Dato 24. august 2017
HEN

Side 1 af 11

Dansk Socialrådgiverforening
faglig handlekraft

En fælles plan og koordinerende sagsbehandler til borgere med indsatser efter både SEL og LAB

A. Én koordinerende plan

Der er et stort koordineringsbehov for borgere, der har sammensatte sociale, beskæftigelsesmæssige, sundhedsmæssige og uddannelsesmæssige problemer. De får ofte sideløbende hjælp fra jobcentret, socialforvaltningen og sundhedssektoren (somatisk og psykiatrisk), og de vil ofte have flere sagsbehandlere, der arbejder med hver sine planer. Normalt er det dårligt koordineret, der er sjældent et helhedsorienteret samarbejde omkring disse borgere.

Man kan i dag med henvisning til Lov om aktiv beskæftigelsesindsats (LAB) § 28 stk. 1 for blandt andet aktivitetsparate borgere i Min Plan indarbejde aktiviteter, der kan stabilisere og forbedre borgerens fysiske, psykiske og sociale tilstand. Det er dog en 'kan-bestemmelse', og den siger intet om, hvordan man kan gøre en plan forpligtende for alle. Eller hvordan man kan være sikker på at få inddraget tilbud efter Serviceloven (SEL) og andre relevante love. Det samme kan man sige om kravet om fælles planer for ressourceforløb og jobafklaringsforløb i LAB §§ 68c og 68g. Og de nævnte bestemmelser omfatter kun de specifikt afgrænsede grupper, så andre borgere, der måske har stærkt behov for en sammenhængende plan, men som ikke indgår i disse særlige grupper, ikke får en samlet plan.

Så selvom om der er kommet enkelte bestemmelser i LAB om en form for fælles plan for nogle borgere, så er det ikke nok til at sikre sammenhængende planlægning for alle de borgere, der faktisk har behov for det.

I dette notat formuleres primært forslag om koordinering af indsatser fra LAB og SEL, men sundhedssektoren og uddannelsessektoren bør også inddrages i en fælles planlægning og koordinering. Af ressourcemæssige grunde går vi ikke videre

med det her, men konstaterer, at der er et stort behov for også at inddrage disse områder i koordineringen.

Manglende sammenhæng i indsatserne medfører forvirring og i værste fald, at de kolliderer – indholdsmæssigt og/eller kalendermæssigt. Det kan reducere effekten af de forskellige indsatser mærkbart. Borgeren har behov for, at der velkoordineret arbejdes med alle de problemstillinger, som i hverdagen kan være sammenfiltrede og gensidigt blokerende. For borgerne kan den ene indsats derfor være afhængig af den anden, og uden en god koordinering, så kan det være meget svært at komme videre. Forvirringen og manglende sammenhæng i planer og indsatser gør det også sværere for borgerne at overskue situationen og at foretage de nødvendige aktive valg for at handle og ændre deres liv. Uoverskueligheden gør borgerne mere magtesløse i deres egne liv.

Hvis der samarbejdes tværgående og koordineret ud fra fælles målsætninger, så vil man kunne opnå en stærk synergieffekt i den samlede indsats, og borgerne vil kunne få langt bedre overblik over og handlemulighed i forhold til deres situation. Det kan føre til en både mere effektiv og på sigt også billigere indsats.

Koordinering og et helhedsorienteret arbejde omfatter både udarbejdelse af en forpligtende, koordinerende plan og udpegningen af en koordinerende sagsbehandler med formel kompetence og faglige forudsætninger for at løfte opgaven.

En koordinerende plan som tilbud til borgeren

Erfaringerne fra de socialrådgivere, der på den ene eller anden måde har arbejdet med at udvikle fælles planer og koordinering i disse sager - fx fra frikommuneforsøg og fra projektet om helhedsindsats til udsatte familier - bekræfter, at der er et stort potentiale i en sammenhængende indsats. Erfaringerne gør det også muligt at fastlægge, hvad man skal lægge vægt på, og hvordan man skal gribe koordinering og en fælles plan an.

En koordinerende plan skal være et *tilbud* til borgerne, det giver ikke mening at udarbejde én plan, der er påtvungen. Fokus skal være på borgernes ejerskab og deres mulighed for at have overblik over egen sag. Det må ikke bare være en administrativ koordinering for systemets egen skyld. Man skal bygge på erfaringerne fra empowermentprojektet og arbejde for 'mægtiggørelse' af borgeren, fordi hensigten er at få borgerne til at tage ansvar for eget liv og at hjælpe dem med at mestre det. Dette udgangspunkt er nødvendigt, hvis man vil nå fremskridt i borgerens liv og muligheder.

Erfaringen fra det sociale arbejde er, at hvis man forklarer borgerne meningen med en samlet plan, så vil de godt være med, så kan de forstå ideen. Borgerens frivillige tilslutning til den samlede plan kan ydermere sikre samtykke til videregivelse af oplysninger mellem forvaltningerne, når borgerne får det forklaret i relation til arbejdet med den samlede plan.

Planen skal gøres enkel og forståelig for borgerne. Hvis planens set up bliver for organisatorisk, så er der fare for, at borgeren ikke tager ejerskab til den. Det praktiske arbejde bag planen må så være kommunens og den koordinerende sagsbehandlers.

Når man gør planen til et tilbud til borgerne, så er det også nemmere at være opmærksom på borgerens integritet og på, at man skal have rimelighed i omfanget af fælles involvering i borgerens situation. En koordinerende plan må heller aldrig blive mere omfattende end nødvendigt, og borgerne skal være med i arbejdet og være indforstået med, hvad der inddrages i den og bliver fælles gods.

Målgruppen

Det er naturligvis ikke alle, der skal have en koordinerende plan. Kun borgere, der har behov for mere omfattende sideløbende indsatser, skal tilbydes en koordinerende sagsbehandler, som sammen med borgeren udformer en plan for de overordnede mål og forløb. Borgere med mindre omfattende indsatser i enkelte forvaltninger skal selvfølgelig ikke have den tilbudt.

Målgruppen kan ikke afgrænses til de, der har en plan i forvejen. Der er fx borgere, der får en måske ret omfattende indsats efter SEL, som ikke har en handleplan efter § 141. En koordinerende plan forudsætter ikke, at der udarbejdes handleplan efter § 141, hvis SEL ikke kræver det, den fælles plan kan være tilstrækkeligt til at inddrage de tilbud, der gives efter SEL, også når der ikke er en plan efter § 141.

Der kan også være unge, der ikke har en plan, men som har stærkt behov for koordinering af de indsatser, de skal have for at komme i uddannelse og ind i voksenlivet. SSP eller UU skal fx kunne indstille, at der tages skridt til koordinering og udarbejdelsen af én plan for udsatte unge, fordi de kender dem, som risikerer at falde mellem stolene, måske allerede når de forlader folkeskolen.

Unge mellem 15 og 18 år skal kunne sige ja til en plan, selvom forældrene siger nej – det må være de unges ønske, der tæller i de tilfælde.

En Overordnet koordinerende plan i samspil med sektorplanerne

DS vurderer ud fra erfaringer fra kommunerne, at det vil være en fordel at bevare opgavefordelingen forankret i de enkelte forvaltninger og derfra at finde samarbejdsformer på tværs af sektorerne. Det vil være mest hensigtsmæssigt og realistisk, hvis det tværgående samarbejde bindes sammen af en koordinerende plan, der fungerer som "overligger" over sektorplanerne i sager med et tydeligt koordinationsbehov. En fortsat sektorforankring vil også give lettere deltagelse fra relevante fagpersoner, og de involverede fagligheder vil fortsat kunne have det

fokus, som de lovgivningsmæssigt er ansvarlige for. Modellen understøttes af erfaringerne med helhedsorienteret arbejde i enkelte kommuner, hvor medarbejderne har lagt vægt på, at de med deres forskellige faglige perspektiver har kunnet bevare deres faglige fokus (og håndtering af 'eget' regelsæt), og samtidig har kunnet supplere hinanden tværfagligt.

En koordinerende plan, der så at sige er overordnet sektorplanerne, skal på tværs af forvaltningerne etablere et samarbejde om en fælles plan for borgeren. Det vil kunne give et helhedsblik og gøre det muligt at samarbejde ud fra sektorplanerne. Den fælles plan kan dermed også give mulighed for at prioritere og målrette indsatserne og for at afvikle dem tidsmæssigt fornuftigt.

Start og indhold i en koordinerende plan

Når man i en kommune konstaterer, at en borger har behov for mere omfattende sideløbende indsatser fra flere sektorer, så skal vedkommende tilbydes en koordinerende sagsbehandler, som sammen med borgeren kan udforme en plan for de overordnede mål og forløb. Planen skal være en styrende 'overligger' for de enkelte sektors planer for indsatserne.

En koordinerende plan kan blandt andet blive udarbejdet på netværksmøder, hvor alle de involverede deltager, og hvor borgeren skal være med i drøftelserne. Derudover må planens detaljer og forankring i de enkelte sektorforvaltninger blive skabt af den koordinerende sagsbehandler i tæt dialog med borgeren.

I respekt for, at planen skal være et tilbud til borgeren og skal udarbejdes i dialog med ham eller hende, så skal den lægge vægt på at beskrive hensigterne med tilbuddene – hvad er det, vi arbejder hen imod? Det kan være vigtigere, at det står klart for borgeren, end at han/hun får præsenteret detaljer om, hvad de enkelte tilbud indeholder, hvornår de skal starte og slutte osv. Den koordinerende plan kan indeholde fælles mål og fælles hensigter, som man er enig med borgeren om, og så kan sektorplanerne indeholde de konkrete tilbud og den detaljerede planlægning. Den koordinerende sagsbehandler skal så sikre koordineringen ud fra planen i et løbende samspil med borgeren.

For at fremme etableringen af fælles, koordinerende planer, så kan der udarbejdes en overordnet ramme for, hvad planen skal indeholde for at være en fælles overligger for de implicerede forvaltninger samtidig med, at den er forståelig og meningsfuld for borgeren.

Planen bør understøtte nogle centrale temaer, som kan udmøntes i dialogen på netværksmøderne og med borgeren:

- At borgeren sættes i centrum med en bedre og mere forståelig koordinering

- At det tydeliggøres for både borgere og fagprofessionelle, hvilke barrierer og ressourcer, borgeren har
- At indsatser og aftaler iværksættes i en rækkefølge, så de understøtter hinanden. Herunder som parallelindsatser
- At der arbejdes med progressionsmål sammen med borgeren

Den koordinerende plan vil kunne indeholde:

- Sammendrag af de vigtigste relevante oplysninger om personen/borgeren, der beskriver borgerens samlede situation.
- Et overblik over de samlede overordnede mål og delmål samt de progressionsmål, der er enighed om
- En beskrivelse af de planlagte tilbud efter de anvendte lovgivninger i oversigtsform.
- Et aftalefelt, hvor aftaler, der er indarbejdet i planen, er beskrevet.
- Borgerens holdning og ønsker til den samlede indsats og målene

Opfølgning og afslutning

Drøftelser på netværksmøder skal kunne skabe enighed om målene for en borger på tværs af fagområder og sektorlovgivning, og møderne skal også skabe klarhed om rollefordelingen blandt de professionelle.

Erfaringen fra kommunerne er, at det er vigtigt at afklare hvem, der har 'initiativpligt' til opfølgningen, hvordan den organisatorisk skal forankres og hvilke forventninger, der er til de forskellige fagprofessionelle. Det bør derfor fremgå tydeligt af lovgivningen, at kommunerne skal fastlægge, hvordan opfølgningen i sager med en koordinerende plan skal organiseres, og hvilken rolle og forpligtelser, de involverede forvaltninger har i den forbindelse. Erfaringerne viser, at det kan være vanskeligt at sikre ejerskab og ansvar for en plan på tværs af forvaltningerne, hvis ikke disse forhold er fastlagt eksplicit.

Det understreger vigtigheden af at få indarbejdet en sikker organisation om en koordinerende plan og en koordinerende sagsbehandler i lovgivningen. Ideelt kan kommunerne etablere et koordineringsforum med veldefinerede netværksmøder eller lignende omkring en sådan sag, men på grund af den store variation i kommunernes organisering, den stærke tradition for lokale beslutninger om organisation samt behovet for at kunne fastlægge sådanne forhold ud fra en faglig vurdering i den enkelte kommune, så foreslår DS, at man kun pålægger kommunen en forpligtelse til at sikre faste rammer for koordineringen og opfølgningen. Kommunerne skal forpligtes på, at den faktisk sker, og at de relevante parter er ansvarlige i forhold til den, men formen må kommunerne selv afklare. Der bør dog i lovteksten være et minimumsinterval for opfølgningsmøder.

Når borgerens situation ændres, så mere omfattende og sideløbende indsatser i forskellige sektorforvaltninger ophører, så er det også tid til at afslutte den koordinerende plan. Derefter kan der arbejdes videre i den igangværende sektorplan i den forvaltning, som borgeren måske fortsat er tilknyttet. Den enkelte sektorplan - fx Min plan efter LAB eller en § 141-plan efter SEL - kan leve videre efter, at der ikke længere er behov for en overordnet, fælles plan.

Ændringer i LAB og SEL for at indføre en koordinerende plan

Indførelsen af en koordinerende plan kræver ændringer i både SEL og LAB. Som nævnt er der nu erfaringer fra flere kommuner med en fælles plan og en koordinerende sagsbehandler, og der er vigtige evalueringer på trapperne. Det er en samlet evaluering af de forsøg, som 27 kommuner har gennemført vedrørende en bedre sammenhæng mellem LAB og SEL, og en samlet evaluering af udviklingsprojektet om sammenhængende indsats for udsatte familier, som 10 kommuner med støtte fra STAR har kørt indtil udgangen af 2016. Disse evalueringer vil give mere viden om hvilke regler, der vil være optimale i forhold til en koordinerende plan og sagsbehandler. Nedenstående forslag skal derfor tages med det forbehold, at evalueringerne vil kunne pege på forhold, som bør indtænkes.

DS foreslår, at kommunerne får pligt til at tilbyde borgere, som har behov for mere omfattende indsatser fra flere sektorer, at udarbejde en koordinerende plan på tværs af de kommunale myndigheder. Borgerne får en ret til en koordinerende plan, og det skal fremgå både i LAB og SEL. Det kan indskrives i SEL i en ny § 141a og i LAB i en ny § 28a. Teksten kan være identisk i de to paragraffer.

LAB § 28a / SEL § 141a:

§§ 28a / 141a. Når en person modtager indsatser fra flere sektorer, eller kommunen vurderer at personen har behov for indsatser fra flere sektorer, herunder indsats efter Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og Serviceloven, skal borgeren tilbydes en koordinerende plan. Formålet med planen er at skabe overblik og koordination på tværs af de involverede forvaltninger og lovgivninger.

Stk.2. Det er en forudsætning for udarbejdelse af planen, at personen tager imod tilbuddet om den. Hvis personen ikke er i stand til at give et informeret samtykke til planens udarbejdelse, kan planen med samtykke fra en bemyndiget værge eller en fremtidsfuldmægtig udarbejdes uden personens samtykke.

Stk.3. Den koordinerende plan skal udarbejdes sammen med personen, så det sikres, at vedkommende forstår målet med og indholdet i planen samt oplever den som meningsfuld.

Stk. 4. Den koordinerende plan skal supplere og samordne planer efter de enkelte lovgivninger, som personen modtager indsats efter, herunder Min Plan efter Lov om Aktiv beskæftigelsespolitik § 27, Rehabiliteringsplaner efter Lov om Aktiv beskæftigelsespolitik § 30 og Handleplaner efter Servicelovens § 141.

Den koordinerende plan skal indeholde oplysninger om:

- 1. Sammendrag af de vigtigste relevante oplysninger om personen, der beskriver personens samlede situation.*
- 2. Et overblik over de samlede overordnede mål og delmål samt de progressionsmål, der er enighed om.*
- 3. En beskrivelse af de planlagte tilbud efter de anvendte lovgivninger i oversigtsform.*
- 4. Et aftalefelt, hvor aftaler, der er indarbejdet i planen, er beskrevet.*
- 5. Borgerens holdning og ønsker til den samlede indsats og målene efter nr.2.*

Stk. 5. Kommunen er forpligtet til at skabe grundlaget for samarbejdet og opfølgningen i sager, hvor den koordinerende plan er eller skal udarbejdes. I sager med en koordinerende plan er de involverede myndigheder, herunder de relevante dele af den kommunale enhedsforvaltning, forpligtede til at indgå i samarbejdet om udarbejdelse af planen og gennemførelse de indsatser, der fremgår af planen. Forpligtelsen varer ved indtil målene i planen er opfyldt og den pågældende myndighed ikke længere skal indgå i samarbejdet.

DS foreslår også, at der samtidig med denne lovændring udarbejdes en tværministeriel vejledning, der kan støtte kommunerne i deres arbejde med en koordinerende plan og med en koordinerende sagsbehandler. Vejledningen skal beskrive planen ud fra en helhedsorienteret forståelse og med det udgangspunkt, at planen og koordineringen er et tilbud til borgeren, og at denne skal inddrages i udarbejdelsen af planen og i den løbende koordinering.

DS foreslår endelig, at der samles op på erfaringerne med tværgående koordinering og udarbejdelsen af en fælles plan fra frikommuneforsøg og udviklingsprojekter, og at viden derfra indarbejdes i lovgivningen og i vejledningen.

B. Koordinerende sagsbehandler

Med førtidspensions- og fleksjobreformen, sygedagpengereformen og kontant-hjælpsaftalen blev en koordinerende sagsbehandler indført i specifikke situationer, jf. § 68 c., § 68 g. og § 18 a. i LAB. Borgere, der er visiteret aktivitetsparate, er i ressourceforløb eller i jobafklaringsforløb, har ret til en koordinerende sagsbehandler, der skal koordinere i borgernes sager, især indsatser efter LAB. Kommunen kan jf. Lov om organisering og understøttelse af beskæftigelsesindsatsen m.v. jf. § 6, stk. 4 og 5. beslutte, at den koordinerende sagsbehandler skal findes i en anden enhed end jobcenteret. Men der vil i den anden enhed ikke kunne træffes beslutninger efter LAB.

De eksisterende ordninger med koordinerende sagsbehandler er dog ikke nok, for mange borgere har ikke mulighed for at få en sådan sagsbehandler, og de eksisterende ordninger kan ikke koordinere alle de tilbud, som borgere med sammensatte problemer skal have. Koordinerende sagsbehandler skal derfor udbredes som en generel måde at arbejde på i forhold til borgere med et stort koordineringsbehov. Og koordineringen skal udvides, så den omfatter alle relevante områder, herunder indsatser efter SEL. Endelig skal sagsbehandlerens beslutningskompetence i den enkelte sag udvides.

En koordinerende sagsbehandler er meget vigtig for borgere med tværgående udfordringer. Sagsbehandleren kan sikre, at borgeren får en helhedsorienteret indsats, som er koordineret tværsektorielt. Sagsbehandleren kan også skabe kontinuitet og en frugtbar relation til borgeren, hvilket har stor betydning for borgernes tillid til hele forløbet. For borgeren opleves det måske som det vigtigste at have en god koordinerende sagsbehandler, som man stoler på og kan få i tale.

Desværre kan vi se, at de eksisterende ordninger med koordinerende sagsbehandler ikke udmøntes ordentligt, de udmøntes blandt andet meget forskelligt fra kommune til kommune. Det er fx klart, at reglerne om koordinerende sagsbehandler i forbindelse med ressourceforløb er alt for svage til, at ordningen kan få den effekt, som den ville kunne. De koordinerende sagsbehandlere har ikke tværgående kompetence, der sikrer, at de faktisk kan koordinere indsatsen i de enkelte forvaltninger. Der er heller ikke krav til vilkårene for de koordinerende sagsbehandlere, så kommunerne giver dem ofte helt urealistiske sagstal, som gør det illusorisk at kunne fungere koordinerende. DS mener derfor, at rollen som koordinerende sagsbehandler bør styrkes og kvalificeres på flere måder.

Udpegning og kompetence

En koordinerende sagsbehandler bør være obligatorisk i de sager, der også har en koordinerende plan. Det drejer sig om borgere, som har behov for omfattende

indsatser fra flere sektorer. Disse borgere skal have ret til at få en koordinerende sagsbehandler, der i dialog med borgeren kan have det løbende ansvar for den koordinerende plan.

Opgaven bør placeres klart, så ingen er i tvivl om, hvem der har det overordnede ansvar for koordineringen. Og forpligtelsen til at samarbejde om koordineringen bør fremgå af LAB og SEL, så alle er bevidste om deres ansvar i den forbindelse.

En koordinerende sagsbehandler skal medvirke til at udarbejde den koordinerende plan, og er ansvarlig for at tilrettelægge, planlægge og rammesætte den fælles opfølgning på den. Den koordinerende sagsbehandler skal også have skærpet opmærksomhed på, om der er indsatser inden for andre områder (fx sundhed og psykiatri), der bør inddrages i koordineringen.

For de enkelte borgere er det meget forskelligt, hvor de vigtigste udfordringer er. Derfor skal den koordinerende sagsbehandler kunne findes i den forvaltning, der har hovedopgaven i sagen, eller som har særlig faglig viden om problematikken. Derfor bør det ud fra en faglig vurdering kunne besluttes, hvem der skal udpeges som koordinerende sagsbehandler i den enkelte sag.

Som nævnt er erfaringen fra de koordinerende sagsbehandlere i ressourceforløbene, at deres arbejde vanskeliggøres af, at de ikke har en sådan tværgående kompetence, og at de enkelte forvaltninger ikke er forpligtet til at medvirke til at koordinere. Ideelt set bør en koordinerende sagsbehandler have en grad af tværgående kompetence i sagen på tværs af de enkelte forvaltninger. Det er der ikke hjemmel til i dag, og det vil i praksis være svært at lovgive om, ikke mindst fordi det også vil rejse problemstillinger om adskilte budgetter og budgetansvar. DS foreslår derfor, at det præciseres i de relevante love, at der er en forpligtelse til at medvirke til koordinering i disse sager, og at kommunen lokalt skal fastlægge systemer, der kan sikre et tværgående ansvar i dagligdagen.

Endelig vil det være relevant, at udarbejde tværministerielle vejledninger mv., der beskriver den koordinerende sagsbehandlers opgaver og rolle. I vejledningen kan det også beskrives, hvordan en tværgående kompetence kan tilvejebringes.

DS foreslår, at kommunerne har pligt til at tilbyde borgere, som skal have en overordnet fælles plan efter SEL § 141a og LAB § 28a, en koordinerende sagsbehandler. Tilbuddet om en koordinerende sagsbehandler kan indskrives i SEL i en ny § 141b og i LAB i en ny § 28b. Teksten kan være identisk i de to paragraffer:

LAB § 28b / SEL § 141b:

Når en person tager imod tilbuddet om udarbejdelse af en koordinerende plan efter §§ 28a / 141a i Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats / Serviceloven, udpe-

ges en koordinerende sagsbehandler. Sagsbehandleren forudsættes at have de faglige forudsætninger for at kunne koordinere indsatsen for personen.

Stk. 2. Den koordinerende sagsbehandler skal samarbejde med personen ved udarbejdelsen af planen og i den løbende koordinering af indsatsen for at opnå de planlagte mål. Det er en forudsætning, at personen inddrages i arbejdet og at vedkommendes synspunkter og ønsker indgår fuldt ud i arbejdet med en koordinerende plan.

Stk.3 Den koordinerende sagsbehandler har ansvaret for at koordinere den samlede indsats og for at følge op på den koordinerende plan. Desuden er det sagsbehandlerens opgave at facilitere samarbejdet med øvrige involverede myndigheder.

Stk. 4. Kommunen er forpligtet til at skabe grundlaget for den koordinerende sagsbehandlers arbejde i sager, hvor en koordinerende plan er eller skal udarbejdes. Kommunen skal skabe rammer for, at de involverede myndigheder, herunder de relevante dele af den kommunale enhedsforvaltning, indgår i samarbejdet om at udarbejde planen og gennemføre de indsatser, der fremgår af planen.

DS foreslår også, at en koordinerende sagsbehandler efter kommunens konkrete beslutning kan få adgang til at træffe beslutninger i en anden forvaltning, end den vedkommende arbejder i. DS foreslår, at der indsættes en ny paragraf i SEL:

§ 141b, stk. 5. Kommunalbestyrelsen kan på baggrund af en faglig vurdering beslutte, at opgaven, som koordinerende sagsbehandler udføres af en enhed i kommunen, der varetager opgaver efter anden lovgivning. Den koordinerende sagsbehandler vil efter en beslutning fra kommunalbestyrelsen kunne træffe afgørelser efter denne lov i sager, hvor der er eller skal udarbejdes en koordinerende plan.

Parallelt hermed foreslår DS ændringer (med kursiv) i Lov om organisering og understøttelse af beskæftigelsesindsatsen m.v. § 6, stk. 4 og 5:

Stk. 4. Kommunalbestyrelsen kan på baggrund af en faglig vurdering beslutte, at funktionen som gennemgående og koordinerende sagsbehandler for borgere i ressourceforløb og i jobafklaringsforløb, jf. §§ 68 c og 68 g i Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, og for sygemeldte borgere, jf. § 13 d i Lov om sygedagpenge, kan overdrages til en anden enhed i kommunen end jobcenteret. Den gennemgående og koordinerende sagsbehandler fra en anden enhed end jobcenteret, vil efter en konkret beslutning fra jobcenteret kunne træffe afgørelser efter beskæftigelseslovgivningen.

Stk. 5. *Kommunalbestyrelsen kan på baggrund af en faglig vurdering beslutte, at funktionen som koordinerende sagsbehandler, jf. § 18 a og jf. § 28b i Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, for personer, der er omfattet af § 2, nr. 3 og 13 og for borgere, der tager imod tilbud om udarbejdelse af en koordinerende plan jf. § 28a, kan overdrages til en anden enhed i kommunen end jobcenteret. Den koordinerende sagsbehandler fra en anden enhed end jobcenteret, vil efter en konkret beslutning fra jobcenteret kunne træffe afgørelser efter beskæftigelseslovgivningen.*

Vilkår for den koordinerende sagsbehandler

For at den enkelte sagsbehandler skal kunne løfte opgaverne som koordinerende sagsbehandler, skal sagsbehandleren have tid til at koordinere med de andre enheder og forvaltninger og til en tæt dialog med borgeren, samtidigt med at det skal være muligt kontinuerligt at følge op på borgerens forløb.

Arbejdet som koordinerende sagsbehandler stiller også store krav til faglig kompetence. Kommunerne skal derfor ved ansættelser sikre, at de pågældende har disse kompetencer. Samtidig skal der sikres tilstrækkelige muligheder for kompetenceløft for de medarbejdere, der har behov for det for at kunne løfte opgaven.

DS forslår, at det sikres, at den koordinerende sagsbehandler har de nødvendige rammer for at udføre opgaven, herunder et sagstal, der gør det muligt at løfte opgaverne. DS anbefaler, at den koordinerende sagsbehandler i ressourceforløb har et sagstal på ca. 30 sager. DS foreslår, at dette niveau fastholdes for de koordinerende sagsbehandlere, der udpeges efter SEL § 141b og LAB § 28b.

DS anbefaler, at der afsættes midler til kompetenceudvikling for de socialrådgivere og andre, der skal arbejde som koordinerende sagsbehandlere. Der bør opbygges et system for efter- og videreuddannelse, svarende til det, der er for børnesagsbehandlere. Det vil sige med både korte kurser og videreuddannelse på diplom- og masterniveau.